

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 16/03/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1189

“PHẬT TÙY THEO CĂN CƠ CỦA CHÚNG SANH MÀ NÓI PHÁP”

Trên Kinh nói: **“Y Kinh giải nghĩa tam thế Phật oan, ly Kinh nhất tự cũng đồng Ma thuyết”**. Nếu chúng ta y theo Kinh mà giảng nghĩa thì ba đời Phật oan. Nếu chúng ta rời Kinh mà nói thì lời của chúng ta cũng giống như lời của Ma. Phật pháp không dễ hiểu, không dễ nói, chúng ta muốn hiểu thì chúng ta phải có người dạy, chúng ta muốn nói được thì chúng ta phải đạt đến trình độ tu học nhất định. Chúng ta thật tu, thật học, thật thể nghiệm thì lời nói của chúng ta nói ra mới là lời chân thật.

Hòa Thượng nói: **“Phật nói ra pháp dựa trên hai nguyên tắc là “chân đế” và “tục đế”. “Chân đế” là cảnh giới thật chứng của Phật. “Tục đế” là cảnh giới tùy thuận theo thế tục, theo tri kiến của chúng sanh. Nếu Phật tùy thuận theo thế tục mà nói thì chúng ta dễ dàng hiểu được vì những điều này phù hợp với kiến giải của chúng ta. Nếu Phật tùy thuận theo cảnh giới thật chứng của Phật mà nói thì chúng ta có thể sẽ không hiểu, không tin”**. Cảnh giới thật chứng của Phật chân thật cả về sự và lý. Chúng sanh không thể nhìn thấy nhưng Bồ Tát có thể nhìn thấy cảnh giới thật chứng của Phật.

Phật tùy thuận theo thế tục, theo tri kiến của chúng sanh để nói thí dụ như, Phật dạy chúng ta bô thí tiền tài thì sẽ có tiền tài, bô thí pháp thì sẽ thông minh, bô thí vô úy thì sẽ khỏe mạnh, sống lâu. Nếu Phật nói cảnh giới thật chứng của Phật cho chúng ta thì có những điều chúng ta không thể hiểu, không thể tin. Thí dụ, trước đây, Phật nói, trong bát nước có hàng vạn con vi khuẩn, khi đó chưa có kính hiển vi, nếu chúng ta dùng tri kiến của mình thì chúng ta không thể hiểu được. Trong **“Kinh Hoa Nghiêm”** Phật nói: **“Trong một thế giới có vô số những hạt vi trần, trong những hạt vi trần đó lại có cả thế giới. Hạt vi trần không phình to, thế giới không thu nhỏ”**. Chúng ta nghe có lẽ chúng ta không thể hiểu. Ngày nay, khoa học kỹ thuật phát triển, khi phi thuyền bay cách trái đất hàng vạn dặm thì các nhà du hành nhìn thấy trái đất của chúng

ta nhỏ như đầu đũa. Trên chám nhỏ đó diễn ra tất cả những buồn vui, thương ghét, giận hờn, chiến tranh, tang tóc.

Hòa Thượng nói: **“Phật nói pháp không rời khỏi hai nguyên tắc này, một là Ngài nói ra cảnh chứng mà chính mình đã thực chứng, hai là Ngài nói ra tùy thuận theo hoàn cảnh, đời sống hiện thực của chúng ta”**. Nếu chúng ta hiểu rõ **“chân đế”** và **“tục đế”** thì chúng ta sẽ trải qua đời sống viên mãn. Thích Ca Mâu Ni Phật nói về cảnh giới của thế giới Tây Phương Cực Lạc, nơi cách chúng ta mười muôn ức cõi, nếu chúng ta tin khoa học, chúng ta chỉ tin những điều chúng ta chính mắt nhìn thấy vậy thì chính chúng ta bị thiệt thòi. Phật không bao giờ nói lời vọng ngữ, các Ngài chỉ nói lời chân thật, chúng ta phải tin lời của Phật!

Tôi tin pháp môn Tịnh Độ một cách chắc chắn. Tôi tin là có thế giới Tây Phương Cực Lạc, có Phật A Di Đà vì tôi tin vào lời của Hòa Thượng. Hòa Thượng có thể giảng tất cả các Kinh nhưng Ngài chỉ một lòng một dạ niệm câu **“A Di Đà Phật”**. Khi Ngài ở đạo tràng của pháp môn Thiên Tông thì Ngài giảng về Thiên, khi Ngài ở đạo tràng của pháp môn Mật Tông thì Ngài giảng về Mật Tông, thậm chí Ngài có thể đến nhà thờ giảng Kinh Hữu Ước, Cựu Ước nhưng suốt cuộc đời Ngài chỉ niệm một câu **“A Di Đà Phật”**.

Nếu Phật nói những điều dựa trên cảnh giới của Ngài thì chúng ta không dễ tin nhưng chúng ta biết rằng, Phật chỉ nói lời chân thật! Điều quan trọng là điều đó có phải do Phật nói ra không vì tà Ma, ngoại đạo cũng nói lời họ nói ra là lời của Phật. Cách để chúng ta xác minh một lời dạy có phải là lời dạy của Phật hay không đó là những điều Phật nói thì sẽ tùy thuận theo tánh đức. Tánh đức của chúng ta là **“chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”**. Chúng ta học Phật là để chúng ta phục vụ chúng sanh tốt hơn, nếu ai dạy chúng ta **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”** thì đó không phải là lời Phật. Chúng ta không học Phật với mục đích là **“độc thiện kỳ thân”**, học Phật chỉ để bản thân mình được tốt hơn. Chúng ta cần khởi một ý niệm **“tự tư tự lợi”** thì tâm Bồ Đề của chúng ta đã bị thui chột.

Hòa Thượng nói: **“Phật vì tất cả chúng sanh nói pháp nên Phật chỉ nói ra những điều chúng sanh có thể hiểu, để chúng sanh chân thật có được lợi ích”**. Những điều Phật nói ra không có điều gì là bí mật, là huyền cơ. Trong **“Kinh Pháp Hoa”** Phật nói: **“Chư Phật ra đời là vì khai thị cho chúng sanh ngộ nhập Phật tri kiến”**. Phật ra đời là để khai mở cho chúng ta thấy được tri kiến Phật của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả các Kinh mà Phật nói đều từ trong tự tánh của Ngài lưu xuất ra. Kinh giáo của Phật nhất định phải có người giảng giải, nếu không có người giảng giải thì dù là người thông minh bậc nhất ở thế gian cũng không thể lý giải được. Người thế gian**

dùng tâm phân biệt, chấp trước nên họ không thể hiểu được lời của Phật". Nếu chúng ta dùng tâm phân biệt, chấp trước để hiểu lời Phật nói thì chúng ta sẽ hiểu hoàn toàn sai. Chúng ta muốn hiểu được lời của Phật thì chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh để thể hội. Tâm chúng ta càng thanh tịnh thì chúng ta càng hiểu lời Phật nói nhiều hơn. Nếu tâm chúng ta không thanh tịnh, chúng ta sống trong loạn động thì chúng ta không thể hiểu hoặc hiểu sai lời của Phật.

Hòa Thượng nói: **"Phải có người chân thật tu hành, chân thật chứng quả giải thích lời của Phật thì chúng ta mới hiểu được ý nghĩa của Kinh. Nhiều người giảng sai ý của Phật vì họ chưa xa lìa tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước"**. Hòa Thượng đã có hơn 70 năm tu hành, hơn 30 năm không quản tiền, không quản việc, không quản người. Hòa Thượng không có ý niệm không chế, chiếm hữu. Ngài không có ý niệm: **"Học trò của tôi thì phải nghe tôi nói!"**.

Khi Phật còn tại thế thì cũng đã có người giảng sai ý của Phật. Nếu chúng ta còn một ý niệm **"tự tư tự lợi"** thì chúng ta chưa buông xả tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Thí dụ, nếu chúng ta trồng rau sạch chỉ để cho các cô giáo và các con ăn thì đó là chúng ta đã có tâm phân biệt, chấp trước. Chúng ta khởi lên một niệm **"tự tư tự lợi"**, chúng ta nghĩ về mình, cái của mình thì ý niệm này sẽ dẫn đạo hành động của chúng ta. Chúng ta không tùy tiện học, không tùy tiện nói về Phật pháp. Chúng ta nói sai khiến người khác hiểu sai, làm sai thì nhân quả đó không nhỏ. Chúng ta tùy tiện nghe, tùy tiện tiếp nhận thì chúng ta có thể tiếp nhận tà tri, tà kiến. Tôi may mắn vì trước đây, tôi không theo học một người nào, tôi cũng không đọc sách. Từ khi gặp Hòa Thượng, tôi chỉ nghe Hòa Thượng giảng, chỉ đọc sách của Hòa Thượng.

Hòa Thượng nói: **"Phật tùy theo căn cơ của chúng sanh để nói pháp. Những người có căn cơ thì họ sẽ tiếp nhận lời của Phật một cách rất khế hợp. Khổng Lão Phu Tử cũng như vậy, khi có học trò hỏi về hiểu thì Ngài trả lời cho mỗi học trò khác nhau"**. Phật nói pháp cho nhóm đối tượng nào thì đó là ứng cơ của nhóm người đó. Nếu chúng ta mang bài pháp đó nói cho nhóm người khác thì đây chính là: **"Y Kinh giảng nghĩa tam thế Phật oan"**. Phật có thể quán chiếu được căn cơ của chúng sanh để nói ra pháp tương ứng. Chúng ta chưa có trí tuệ, chúng ta nói ra pháp không phù hợp với căn cơ của chúng sanh thì chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm nhân quả. Khổng Lão Phu Tử cũng tùy theo khả năng nhận biết của từng người để giảng giải.

Hòa Thượng nói: **"Phật pháp là khế cơ, khế lý"**. Nhiều người nói rằng, họ không hiểu lời Hòa Thượng giảng giải. Những lời Hòa Thượng nói đều là những điều Ngài đã thật làm. Nếu chúng ta không thật tu, thật học thì chúng ta không thể hiểu được lời của các Ngài. Hòa Thượng bắt đầu từ việc tu bố thí, Ngài bắt đầu bố thí từ chỉ một đồng nhưng Ngài đã hoàn toàn thay đổi

vận mạng. Tôi cũng bắt đầu từ bổ thí nội tài, tôi bổ thí năng lực, bổ thí những kiến thức mình đã được học. Bổ thí nội tài là bổ thí năng lực, sức khỏe, bổ thí ngoại tài là bổ thí tiền tài, vật chất. Khi tôi đi dạy chữ Hán cho mọi người thì năng lực của tôi cũng dần được nâng cao. Hiện tại, nếu tôi không viết chữ trong nhiều tháng thì chữ của tôi vẫn mềm mại giống như dải lụa.

Phật pháp giống như thuốc để trị bệnh. Người nói pháp cũng giống như Thầy thuốc, người bệnh muốn khỏi bệnh thì phải tự uống thuốc. Thầy thuốc giỏi đến mức nào mà người bệnh không chịu uống thuốc thì bệnh cũng không thể khỏi. Chúng ta học Phật mà chúng ta vẫn chìm đắm trong “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” thì chúng ta sẽ không thể có thành tựu. Phật là đấng “*vô duyên đại từ*”, lòng từ không có biên giới nhưng nhiều người học Phật chỉ biết đến bản thân mình. Chúng ta học Phật nhưng chúng ta học một đàng, làm một nẻo thì chúng ta sẽ càng học càng phiền não. Chúng ta muốn hiểu được lời của Phật, lời của Hòa Thượng thì chúng ta phải thật làm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!